

otázku příslušenství řešiti závazně jen pro účastníky exekučního řízení, nikoliv pro třetí osoby, o jejichž nárocích může býti rozhodnuto jen sporným soudcem po provedení rozepře (srov. rozh. č. 11503 a 12381 Sb. n. s.). Tím však, že firma »E.« opominula vyloučiti telefonní zařízení z exekuce žalobou podle § 37 ex. ř., není vyloučeno její právo ohlásiti domnělé právo podle § 170 č. 5 ex. ř., poněvadž jde o samostatné právo třetí osoby, poskytnuté jí vedle práva k odporu podle § 37 ex. ř., a jest jí zůstavena volba mezi oběma prostředky k uhájení jejich práv.

Čís. 16863.

Pojem pohledávek za podstatou ve smyslu § 49 č. 1 konk. ř.

Útraty opatrovníka pozůstalosti, na niž byl později prohlášen konkurs, nejsou pohledávkami za podstatou podle § 49 č. 1 konk. ř. ani tehdy, když před vyhlášením konkursu spravoval a hospodařil s pozůstalostním jměním, jež připadlo do konkursní podstaty, a když ony útraty dospěly až za konkursu, jehož prohlášení opatrovník sám navrhl.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1938, R I 399/38.)

Srov. rozh. č. 12550, 16423 Sb. n. s.

Konkursní komisař rozhodl podle § 50, odst. 3, konk. ř. v konkursu pozůstalosti po inž. R., majiteli firmy A. G., k návrhu okresního soudu v L., že se útraty opatrovníka pozůstalosti, Dr. Egona F., advokáta v L., určené usnesením okresního soudu v L. ze dne 20. srpna 1937, č. j. D I 229/37-29, částkou 873 Kč 40 h, vztahují se na zvláštní podstatu skládající se ze zboží a zařízení. Rekursní soud k rekursu konkursních věřitelů rozhodl, že se dotčené útraty nevztahují na uvedenou zvláštní podstatu. Důvody: Které náklady jest pokládati za pohledávky za podstatou, ustanovuje § 49 konk. ř., kdežto § 50 konk. ř. stanoví zásadu, týkající se úhrady, že totiž každá podstata hradí ony pohledávky za podstatou, které se na ni vztahují. Mezi pohledávkami z řízení předcházejících řízení konkursnímu, jež náležejí k pohledávkám za podstatou, uvádí § 49 konk. ř. jen náklady řízení vyrovnacího, a to ještě s jistým omezením. Nelze proto náklady předchozího projednání pozůstalosti, třebaž řízení to právě vedlo k prohlášení konkursu, zařaditi mezi pohledávky za podstatou (Komentář Weissův, str. 400, poznámka 15) a nelze je proto uhraditi z podstaty ať společné, ať zvláštní. Bylo proto důvodnému rekursu vyhověno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu Dr. Egona F.

Důvody:

Ustanovení § 49 č. 1 konk. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n. rozeznává trojí druh pohledávek za konkursní podstatou:

1. útraty konkursního řízení a za určitých předpokladů útraty předcházejícího vyrovnacího řízení,

2. veškeré výdaje, které jsou spojeny s vydržováním a správou podstaty a s jejím obhospodařováním, čítaje v to i

3. daně a různé veřejné dávky, které dospívají za konkursu.

Stěžovatelovy útraty jsou útratami, které mu vzešly jakožto opatrovníku pozůstalosti před prohlášením konkursu na řečenou pozůstalost.

K útratám konkursního řízení uvedeným pod 1. náleží útraty vyhlášení konkursu, útraty spojené se zjišťováním, zabezpečením, vymáháním, odhadem a prodejem konkursního jmění a rozdělením výtěžku zpeněžení a zkoumání nároků uplatňovaných v konkursu — tak, jak byly zevrubně vyjmenovány v ustanovení § 29, odst. 1, písm. a) až b) konk. ř. č. 1/1869 ř. z., jež bylo ve zkráceném doslovu převzato do ustanovení § 46 č. 1, odst. 1, konk. ř. č. 337/1914 ř. z. a nyní i do § 49 č. 1 konk. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n. Jsou to tedy útraty, které vzešly správci konkursní podstaty v jeho vlastnosti správce jen následkem formálního řízení konkursního po případě vyrovnacího jakožto určitého druhu soudního řízení. Nelze sem proto zařadovati útraty vzešlé jiným osobám a v jiném soudním řízení, tedy ani ne útraty předcházejícího pozůstalostního řízení, jak bylo odůvodněno již v rozhodnutí č. 12250 Sb. n. s. v příčině útrat notáře jako soudního komisaře za provedení pozůstalostního řízení po úpadci. Že sem nepatří útraty opatrovníka pozůstalosti, na niž byl později prohlášen konkurs, bylo vysloveno a odůvodněno již za platnosti konk. ř. č. 1/1869 ř. z. v rozhodnutích bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 24. června 1891 č. 7513, Jur. Bl. 1891:33, a ze dne 16. listopadu 1877 č. 7439, úř. sb. č. 6660. Útraty stěžovatelovy nelze zařadovati ani pod druh pohledávek uvedených shora v bodě 2., které zahrnují kromě odměny správce podstaty a náhrady jeho hotových výloh (§ 80 konk. ř.) — náhrady a odměny členů věřitelského výboru (§ 88, odst. 5, konk. ř.), čítaje v to i veřejnoprávní závazky a vydání uvedené shora pod 3. tak, jak to bylo uvedeno i v § 29, odst. 1, písm. c), konk. ř. č. 1/1869 ř. z., a takové pohledávky jiných věřitelů, jež povstaly z hospodářské činnosti správce konkursní podstaty. I když opatrovník pozůstalosti, na niž byl později prohlášen konkurs, spravoval a hospodařil před vyhlášením konkursu s pozůstalostním jměním, jež připadlo pak do konkursní podstaty, nemá přece jeho správa bezvýjimečně povahu správy prováděné správcem konkursní podstaty, poněvadž účel nesporného řízení jest jiný než účel konkursního řízení, jak bylo vyloženo v uvedeném již rozhodnutí č. 12250 Sb. n. s.

Z toho, že útraty stěžovatele jako opatrovníka pozůstalosti dospěly až za konkursu na pozůstalost, nemůže stěžovatel pro sebe nic vytěžit, neboť poslední tři slova v § 49 č. 1 konk. ř. »které dospívají za konkursu« se týkají jen daní a jiných veřejných dávek.

Bezvýznamné jest i to, že konkurs byl prohlášen na návrh opatrovníka pozůstalosti a že pozůstalostní řízení přešlo bezprostředně v konkursní řízení, neboť nelze tu užítí obdobně ustanovení § 49 č. 1 konk. ř. o předcházejícím v y r o v n a c í m řízení. Nejde-li v ů b e c o pohledávku za podstatou, nelze jí ovšem přiznati ani povahu pohledávky za z v l á š t n í podstatou.

Čís. 16864.

Vojenský motorový tank nelze pokládati za motorové vozidlo ve smyslu § 1 zákona č. 162/1908 ř. z.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1938, Rv I 27/37.)

Žalobkyně se na žalovaném Československém státu (v o j e n s k é správě) domáhala zaplacení 70.635 Kč s přísl. z důvodu náhrady škody, která jí byla způsobena při srážce motorového vlaku čs. státních drah, v němž jela, s vojenským motorovým tankem. S o u d p r v é s t o l i c e zamítl žalobu z důvodů, o něž tu nejde, a uvedl v otázce v právní větě vytčené v d ů v o d e c h: Předem jest zkoumati, zda zkušební útočný vůz (motorový tank) jest silostrojem ve smyslu automobilového zákona č. 162/1908 ř. z. Soud jest názoru, že útočný motorový tank jest takovýmto silostrojem, poněvadž jest poháněn živelní silou na veřejných silnicích a cestách a jest určen k tomu, aby takto na místo bojiště resp. cvičiště dopravil vojíny a vojenský materiál jako útočné zbraně. Je proto případ, o nějž jde, posuzovati podle ustanovení zákona automobilového č. 162/1908 ř. z. O d v o l a c í s o u d potvrdil napadený rozsudek a uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Jest předeslati, že žaloba čelí, jak z jejího znění nepochybně vychází najevo, proti Československému státu jako eráru vojenskému, jemuž patří motorový vojenský tank, jenž dne 5. března 1934 zachytil na nechráněném přejezdu železniční trati československých státních drah motorový vůz zařazený do vlaku č. M 3804, a že opírá odpovědnost žalovaného státu o zákon automobilový i všeobecný zákon občanský, zejména o § 1315 obč. zák. Žalobkyně neuplatňuje tudíž odpovědnost žalovaného státu jako podnikatele československých státních drah, nevvozujíc zažalovaný nárok ze zákona z 5. března 1869, č. 27 ř. z. Jest tudíž především řešiti otázku, zda žalovaný stát odpovídá podle automobilového zákona z 9. srpna 1908, č. 162 Sb. z. s. Rozřešení této otázky závisí nejprve na rozhodnutí otázky, je-li vůbec vojenský tank, o nějž v souzeném sporu jde, silostrojem ve smyslu § 1 právě uvedeného zákona. Na tu otázku jest odpověděti záporně. Nesouhlasí tudíž odvolací soud v té příčině s názorem soudu první stolice. Silostrojem ve smyslu řečeného zákona jest jen takové vozidlo, poháněné silou živelní, jež jest určeno k dopravě osob nebo věcí na veřejných silnicích. K tomu účelu vojenský tank není určen, neboť jest ve skutečnosti útočnou zbraní ve válce, tudíž